ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

ΕΥΚΟΛΕΣ ΝΙΚΕΣ….
ΑΒΟΛΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ…
…ΚΑΙ Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ

Γράφει η **Όλγα Τσιλιμπάρη**

Αφιερωμένο στις ΕΛΜΕ μας,
τα ζωντανά μας κύτταρα αλληλεγγύης και συλλογικού δημοκρατικού ήθους

Αξιολογητές και διοικητικοί παράγοντες προφανώς και δεν είναι ανόητοι. Συλλέγουν πληροφορίες από τον περίγυρο της εκπαιδευτικής κοινότητας, υπολογίζουν το συσχετισμό δυνάμεων κι έχουν αποδείξει ότι, προκειμένου να εμπεδωθεί η, περιπόθητη για τους νεοφιλελεύθερους χλεχλέδες, «κουλτούρα αξιολόγησης», ξεπερνούν σε ευελιξία τον *αλήστου μνήμης* τιραμόλα. Αν δεν επρόκειτο για την ίδια την ταυτότητα του εκπαιδευτικού συστήματος, για τη ζωή και το μέλλον δεκάδων χιλιάδων μελών της εκπαιδευτικής κοινότητας, θα μπορούσε κανείς να κρατάει επί ώρες την κοιλιά του από τα γέλια.

Εμφανίζονται, λοιπόν, οι αξιολογητές στα σχολεία σε ώρες διαφορετικές από τις προσυμφωνημένες με τους υπό αξιολόγηση εκπαιδευτικούς. Αυτοί, οι διαπρύσιοι κήρυκες της αριστείας και της αξιοκρατίας, μπαινοβγαίνουν σαν κλέφτες ή λαθρεπιβάτες στους σχολικούς χώρους, από κάποιο «πορτελί», απομακρυσμένο από την κύρια είσοδο, μόνο κάγκελα δεν έχουνε πηδήσει… Αντικαθιστούν την νομότυπη διαδικασία με «φιλικές κουβεντούλες», σε καφετέριες ή από τηλεφώνου. Τάζουν μέχρι και προσομοίωση αξιολόγησης επί εικονικών τάξεων, με τη βοήθεια των ψηφιακών μέσων. Δίπλα στα εικονίσματα τα στήσανε, πλέον, οι ακροκεντρώοι φασίστες ΑΕ τα ψηφιακά μέσα, τα προσκυνάνε τρεις φορές τη μέρα, τα δοξολογούν εν χορδαίς και οργάνοις, ως τη νέα πανάκεια δια πάσαν νόσον και πάσαν μαλακίαν…

Ο στόχος αξιολογητών και ιθυνόντων είναι διπλός: αφενός να παρουσιάσουν μια πλαστή εικόνα «κανονικότητας» και «ομαλότητας» νεκροταφείου, του τύπου «σχέδιον αισίως εξετελέσθη, όβερ» και αφετέρου να αποφύγουν τη μετωπική σύγκρουση με τα εκπαιδευτικά σωματεία και τους συλλόγους διδασκόντων μπροστά στις πύλες των σχολείων. Γνωρίζουν

καλά ότι τέτοιες σκηνές δημιουργούν δυσάρεστους και οδυνηρούς συνειρμούς, θυμίζουν μετεμφυλιακό κράτος, χούντα και επιθεωρητισμό εποχής του Μεταξά και δεκαετίας του πενήντα. Επιπλέον, για κακή τους τύχη, υπάρχει παράδοση και κουλτούρα αγώνων, εργατικών, λαϊκών, εκπαιδευτικών, στην ιστορία τούτου του πολύπαθου λαού. Οτιδήποτε παραπέμπει στην παράδοση αυτή τους προκαλεί κρίση πανικού. Αναμφίβολα, ούτε τον βρίσκουν ούτε τον έβρισκαν ποτέ οι αλαζόνες, οι ελιτιστές της υπογεγραμμένης, οι πλατωνόπληκτοι αριστοκράτες με τα χειρόκτια, οι προς τα πάνω οσφυοκάμπτες και προς τα κάτω μαστιγοφόροι, του γούστου τους αυτόν το χαχόλο και εχθρό λαό, τον χύδην όχλο...

Συμμετοχή και μέθεξη στο ατελείωτο πανηγύρι της Αλληλεγγύης και της Αξιοπρέπειας: ιδού το επίδικο της συγκυρίας

Αυτοπροστατεύονται, επομένως, οι κύριοι αξιολογητές από το «τσαλάκωμα» και το δημόσιο διασυρμό που θα υποστούν ενώπιον της εκπαιδευτικής κοινότητας, από το να γίνουνε, κατά το κοινώς λεγόμενο, ρεντίκολα. Αυτή η τακτική φανερώνει πολλά, τόσο για το μέγεθος της πίστης που τους χαρακτηρίζει όσον αφορά το ρόλο τους και την αποστολή τους, όσο και για την αυτοεκτίμηση που τρέφουν. Ακόμα και όποιος ασπάζεται το όραμα της αξιολόγησης, αν του έχει απομείνει η ελάχιστη σοβαρότητα και κοινή λογική, μάλλον πρέπει να έχει βγάλει φλουτάκους, επί το ελληνικότερον καντήλες, και να τους κρύβει κάτω απ΄ τα φαρδομάνικά του, μέρες προεκλογικές που είναι... Κι όσο για τη διοίκηση, αυτή έχει από πάνω και το θράσος να απειλεί, άλλοτε ευθέως κι άλλοτε συγκαλυμμένα, με κυρώσεις εις βάρος των απείθαρχων εκπαιδευτικών. Λες και δεν το προσέξαμε το δηλωμένο σχέδιό τους να συνδέσουν την αξιολόγηση με το νέο μισθολόγιο των δημοσίων υπαλλήλων. Όταν εργοδοσία και πολιτική εξουσία, με αυταρχισμό ή με παραμύθια και ταξίματα, καταφέρνουν να σπάσουν τις ενιαίες αμοιβές ενός κλάδου εργαζομένων, ακυρώνουν την υλική βάση ύπαρξης του συνδικαλισμού και των σωματείων, άρα και του ίδιου του εργατικού κινήματος. Το αποδεικνύει περίτρανα η σύγχρονη πραγματικότητα αλλά και η ιστορική εμπειρία.

Σίγουρα, δεν θα πανηγυρίσουμε, λες και πετύχαμε εύκολες νίκες, όπου αναχαιτίσαμε, συνολικά ή εν μέρει, τους προπομπούς των δρεπανηφόρων αρμάτων, που θα ξαμοληθούν κατά πάνω μας πολύ σύντομα. Θα αναστοχαστούμε συλλογικά, με νηφάλια κρίση και με θερμή καρδιά, πού και πώς πετύχαμε να βάλουμε φρένο στους επίδοξους νεο-επιθεωρητάδες. Περισσότερο, όμως, πού δεν το πετύχαμε, πού και γιατί το συλλογικό δημοκρατικό ήθος δεν επιδεικνύει την αναγκαία δύναμη, ώστε να συνεπάρει παλιούς και νέους συναδέλφους, όλους και όλες μας, σε μια μακρόπνοη ειλικρινή στράτευση, κόντρα στο άχρονο πλαστικό παρόν

του μεταμοντέρνου πολτού.

Θαρραλέα αναγνώριση της ταξικής μας θέσης και του κοινωνικού μας ρόλου, του κάλπικου που μάς επιφυλάσσουν οι ιθύνοντες, του ευγενικού που ψυχανεμιζόμαστε ότι γεμίζει νόημα τη ζωή μας, συμμετοχή και μέθεξη στο ατελείωτο πανηγύρι της Αλληλεγγύης και της Αξιοπρέπειας: ιδού το επίδικο της συγκυρίας. Έτσι θα κρατηθούμε όρθιοι μέσα στη γύρω ξεραΐλα, στα (ακόμη πιο) δύσκολα που έρχονται. Πανέτοιμα καραδοκούν τα κοράκια, προκειμένου να εξαπολύσουν το νέο γύρο επιθέσεων εναντίον του κόσμου της εργασίας, έχοντας ήδη στα σκαριά τις φασιστο-δεξιο-«προοδευτικο»-ακροκεντρώες κυβερνήσεις συνεργασίας, που θα τους βγάλουν τη βρόμικη δουλειά. Κι αν δεν έχουμε την οξυδέρκεια να διακρίνουμε το σκηνικό αυτό και τα αντανακλαστικά να το αντιμετωπίσουμε, κακό της κεφαλής μας. Κανείς δεν πρόκειται πάρει πάνω του τούτο το καθήκον, για να μάς βγάλει τα κάστανα απ΄ τη φωτιά, ποτέ η Ιστορία δε γράφεται δι΄ αντιπροσώπων.

Οι εργατικοί και κοινωνικοί αγώνες είναι σαν το παλιό καλό κρασί. Σε κάθε γουλιά σμίγει η λεπτή κόκκινη γραμμή που έρχεται από πολύ μακριά, το πλούσιο σε αντιφάσεις αλλά και νόημα παρόν και η ελπίδα για ένα μέλλον αντάξιο της ανθρωπότητας. Δεν πα΄ να διαρρηγνύουν οι ρεαλιστές της χαμοζωής τα ιμάτιά τους και να γκαρίζουνε, σαν γάιδαροι παράφωνοι, ότι είμαστε ανίκανοι και ανάξιοι για Όνειρα και Οράματα... Υλικό συμφέρον, φόβος κι απελπισία κανοναρχάνε το τροπάρι τους, αιώνες ολόκληρους τα ίδια και τα ίδια. Κουκιά φάγανε, κουκιά μολογάνε.

Εμείς επιμένουμε. Σαν τους γύφτους, σφυροκοπάμε αδιάκοπα στο ίδιο αμόνι, μαζί με τους ποιητές. Και θέλουμε και μπορούμε και αξιώνουμε να οικοδομήσουμε *εν ζωή* ένα μέλλον που αξίζει σε μας και στα παιδιά μας, ένα μονοπάτι για να περάσει η Ανθρωπότητα , έστω και μπουσουλώντας και κουτουλώντας στην αρχή, από τη φάση της προϊστορίας στην αυγή της ιστορίας. Από το κάτεργο της αναγκαιότητας στο βασίλειο της ελευθερίας.

Κέρκυρα, Απρίλης – Μάης 2023

Όλγα Τσιλιμπάρη
Μέλος της ΕΛΜΕ Κέρκυρας